

Text om Rose-Marie Huuva.

Vid en resa mot Narvik en försommar för några år sedan, med ett sällskap av bulgariska kulturadministratörer, passerade vi Rensjön, ett litet samhälle tre mil norr om Kiruna. När jag frågade mitt resesällskap om hur de upplevde landskapet vi åkte igenom fick jag svaret "strongly serious"... På denna plats är den samiska konstnären Rose-Marie Huuva född.

Numera är hon efter många år i förskingringen tillbaka i Kiruna.

Hon utbildade sig tidigt i traditionellt samisk konsthantverk och lärde sig grunderna i skinnhantering och handaslöjd. Sen vändes hennes blick mot måleriet som hon utövade med framgång under många år. Trots det tyckte hon inte att det tvådimensionella gav tillräckligt. Ett utvecklingsstipendium från Nordiska Samerådet från gav henne, för femton år sedan, möjligheten att återvända till sina rötter och ta upp det traditionella samiska hantverket på nytt, fast i ny visuell och experimentell form. På somrarna bereder hon skinnen på traditionellt sätt. Sedan bearbetar hon dem under höst och vinter. Färger och former utvecklas fram genom ett evigt experimenterande. Mycket går till spillo, men det som blir kvar har en särskild poetisk laddning. Med sina erfarenheter från konstens begreppsvärld har hon närmat sig sina väl kända material och kunnat lyfta dem till något helt nytt med mycket speciell konstnärlig bärkraft. Ett samtida konstnärligt uttryck på ett fundament av tusenåriga traditioner.

Men bilden är inte allt. Under många år har Rose-Marie Huuva också ägnat sig åt skrivande. I år nominerades hon till Nordiska Rådets litteraturpris för sin diktsamling "Galbma Rádná". Rose-Marie Huuvas konstnärsskap är som det landskap det utvecklats ur, i allra bästa mening, "strongly serious"...